

נערה המאורסה, אביה ובעלה מפירין נדריה.
 סז. הפר האב ולא הפר הבעל, הפר הבעל ולא הפר האב
 - אינו מופר, ואין צריך לומר שקיים אחד מהן.

היינו רישא : אביה ובעלה מפירין נדריה !

קמ"ל דלא לימא או אביה או בעלה

ואין צריך לומר שקיים אחד מהן.

ואיצטריך לכה"ג דהפר אחד מהן וקיים אחד, וחזר המקיים
 ונשאל על הקמתו, דלא אמרי' מה שהקים זה עקר, קמ"ל
 דמפירין שניהם בבת אחת.

ונערה המאורסה, אביה ובעלה מפירין נדריה.

• רבה : מ'אם היו תהיה לאיש ונדריה עליה',

וא"א דהך קרא מיירי בנשואה, וגם קרא דואם בית אשה נדרה' מיירי
 בנשואה ולומר שאין הבעל מיפר בקודמין, דלא שמעי'
 ממילא א. דהווייה קידושין משמע ,

וא"א : דאב לבד מפר, דל"ל 'ואסרה איסר בית אביה ינא אותה' הא
 אי במקום ארוס האב מיפר לבד כ"ש שלא במקום ארוס,

וא"א : דאב צריך ארוס, וארוס לבד מפר, ואב' - דאי הקים הקים
 סז: דא"כ 'ובית אשה נדרה' ל"ל הא ק"ו הוא שלא במקום אב
 דארוס מיפר לחודיה

וא"א : ד'אם בית אישה נדרה', שאין הבעל מיפר בקודמין,
 דמיניה הארוס מיפר משום שותפות האב

• סח. דבי רבי ישמעאל תנא : בין איש לאשתו בין אב לבתו

- מכאן לנערה המאורסה, שאביה ובעלה מפירין נדריה.

והך ר'אם היו תהיה לאיש' - מוקים לאידך דרבא.

ולרבא הך מיבעי : לומר, שהבעל מיפר נדרים שבינו לבינה.

איבעיא להו : בעל מיגז גייז או מקליש קליש ?

ומיבעיא : כגון דנדרה מב' זיתין, ושמע ארוסה והיפר, ואכלתם,

אי מיגז - לוקה, אי מקליש - איסור בעלמא הוא,

ת"ש : אימתי אמרו מת הבעל נתרוקנה רשות לאב ? בזמן שלא שמע
 הבעל קודם שימות, או שמע ושתק, או הפר ומת בו ביום.

סח: אבל אם שמע וקיים, או מת ביום שלאחריו - אין יכול להפר ;
 שמע אביה והפר לה, ולא הספיק בעל לשמוע עד שמת האב,

זו ששנינו : מת האב - לא נתרוקנה רשות לבעל ;

שמע בעלה והפר לה, ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל,
 זו היא ששנינו : מת הבעל - נתרוקנה רשות לאב ;

שמע בעלה והפר לה, ולא הספיק האב לשמוע עד שמת

- אין הבעל יכול להפר, שאין הבעל מיפר אלא בשותפות ;

שמע אביה והפר לה, ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת סט.

- חוזר האב ומפר חלקו של בעל,

אר"נ: הן הן דברי ב"ש, ב"ה אומרים : אין יכול להפר ;

ש"מ : לב"ש : מיגז גייז, לב"ה : מקלש קליש, ש"מ.

בעי רבא : יש שאלה בהקם או אין שאלה בהקם ?

נדרים פרק תשיעי : נערה המאורסה

את"ל יש שאלה בהקם, יש שאלה בהפר או אין שאלה בהפר?
ת"ש דארי"ו: נשאלין על ההקם, ואין נשאלין על ההפר.

בעי רבה: קיים ליכי קיים ליכי, ונשאל על הקמה ראשונה?
ת"ש רבא: אם נשאל על הראשונה - שניה חלה עליו.

בעי רבה: קיים לך ומופר לך ולא תחול הקמה אא"כ חלה הפרה, מהו?
ת"ש ממחלוקת ר"מ ורבי יוסי: דתנן: הר"ז תמורת עולה תמורת שלמים
לרבי יוסי: אם לכך נתכוין מתחלה, הואיל ואי אפשר לקרות שני
שמות כאחד - דבריו קיימין;
לר"מ: הר"ז תמורת עולה. ואף ר"מ מודה: שכשומר לא תחול
הקמה אא"כ חלה הפרה, הפרה חלה.

בעי רבה: קיים ומופר לך בבת אחת, מהו?
ת"ש דרבה: כל דבר שאינו בזה אחר זה אף בבת אחת אינו.

בעי רבה: קיים לך היום, מהו?

אי כמו שאומר לה מופר לך למחר, או הא לא אמר לה?

ב. את"ל: הא לא אמר לה, אמר לה מופר לך למחר, מהו?
מי אמרינן למחר לא מצי מיפר, שהרי קיים לנדרו היום,
או כיון שלא קיים היום, כשומר לה מופר לך למחר מהיום אמר?
ג. ואת"ל: אפ"ה כיון שקיימו היום, למחר כמאן דאיתיה דמי,
ד. ואת"ל: קיים לך שעה מהו?

אי כמו שאמר לה מופר לך לאחר שעה, או הא לא אמר לה?

ה. את"ל: הא לא אמר לה, מיהו אמר לה מאי?

אי כיון דקיימו קיימו, או כיון דכל היום בר הקמה והפרה הוא

כשומר מופר לך לאחר שעה מהני?

ת"ש: הריני נזירה, ושמע בעלה ואמר ואני - אין יכול להפר;
ואמאי? נימא: ואני שאמר על עצמו, אבל הריני נזירה שלה-
קיים רק לשעה אחת, ואין יכול להפר משום שכבר קיימו!
ודחינו: - לא, שסבר: כל ואני, כמו שאמר קיים לך לעולם.

יפה כח האב מכח הבעל:

שאם מת האב לא נתרוקנה רשות לבעל,

מת הבעל נתרוקנה רשות לאב,

בדבר אחר יפה כח הבעל מכח האב:

שהבעל מפר בבגד, והאב אינו מפר בבגד.

לא נתרוקנה רשות לבעל - ד'בנעוריה בית אביה'.

מת הבעל נתרוקנה רשות לאב מדרבה: 'ואם היו תזיה לאיש ותזיה עליה',
מקיש קודמי הזיה שניה לקודמי הזיה ראשונה, מאב מיפר לבד.
וא"ל דה"מ: בנדרים שלא נראו לארוס דווקא דמיפר האב,
שכבר למדנו מבנעוריה בית אביה',

בזה יפה כח האב מכח הבעל כו'.

שקידשה כשהיא בוגרת, ואף דכבר תנינא: הבוגרת וששהתה י"ב חדש

[וששהתה דאל"ה ל"ל י"ב חודש הא סגי בלי יום]

א. דוקא כאן, ובוגרת קתני התם, משום דבעי איפלוגי ר"א ורבנן.

נדרים פרק תשיעי : נערה המאורסה

ב. דוקא בוגרת, ואידי דנסיב רישא בזה, נסיב סיפא גם בזה.

נדרה והיא ארוסה, נתגרשה בו ביום, נתארסה בו ביום אף למאה - אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה. זה הכלל: כל שלא יצאה לרשות עצמה שעה אחת, אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה.

ארוס אחרון מיפר נדרים שנראו לארוס ראשון שמואל: 'ואם היו תהיה לאיש ונדריה עליה', נדרים שהיו עליה כבר. ואף שנראו כבר לארוס דעליה קרא יתירה. ת"כ דשמואל: נערה המאורסה, אביה ובעלה מפירין נדריה; כיצד? שמע אביה והפר לה, ולא הספיק הבעל לשמוע עד שמת, ונתארסה בו ביום, ואף מאה פעמים - אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה; שמע בעלה והפר לה ולא הספיק האב לשמוע עד שמת הבעל - חוזר האב ומפר חלקו של בעל ר"ג: הן דברי ב"ש, אבל ב"ה: אין יכול להפר; וחלקו דל"ש: גם נדרים שראוי לארוס נתרקנה רשות לאב, ומיגז ולב"ה: אביה ובעלה אחרון מפירין נדריה, ולא מיגז גיז.

איבעיא: גירושין, כשתיקה דמצי מיפר, או כהקמה ולא מצי מיפר ונפק"מ: כגון שנדרה ושמע בעלה וגרשה והחזירה באותו יום א. אין להוכיח: מדאימתי אמרו מת הבעל נתרקנה רשות לאב בזמן שלא שמע הבעל, או שמע והפר, או שמע ושתק ומת בו ביום. ואי גירושין כשתיקה, ליתני גם או שמע וגירש, מדלא תני כך ש"מ: גירושין כהקמה דמו.

דהא סיפא: אבל אם שמע וקיים, או שמע ושתק ומת ביום של אחריו - אין יכול להפר; ואי גירושין כהקמה, ליתני ואם שמע וגירש, ומדלא תני כך, ש"מ: גירושין כשתיקה דמו! אלא אין להוכיח ממשנה זו, אי רישא דוקא סיפא משום דרישא, אי סיפא דווקא רישא משום דסיפא.

ב. ת"ש: ארוסה שנדרה ונתגרשה ונתארסה בו ביום אפי' למאה - אביה ובעלה האחרון מפירין נדריה; ש"מ: גירושין כשתיקה דמו,

דאי כהקמה, מי מצי מיפר ארוס אחרון נדרים שהקים ארוס ראשון! הב"ע - בשלא שמע ארוס ראשון. והך דבו ביום? - מיירי בשלא שמע ארוס ושמע האב, דדווקא בו ביום מצי מיפר, ומכאן ואילך לא

ג. ת"ש: נדרה בו ביום, גירשה והחזירה בו ביום אין יכול להפר. ש"מ: גירושין כהקמה דמו.

- ודחי: דמיירי בנשואה ואין הבעל יכול להפר בקודמין,

דרך תלמידי חכמים, עד שלא היתה בתו יוצאה מאצלו, אומר לה כל נדרים שנדרת בתוך ביתי הרי הן מופריין;

וכן הבעל, עד שלא תכנס לרשותו, אומר לה כל נדרים שנדרת עד שלא תכנסי לרשותי הרי הן מופרין, שמשכתננס לרשותו אינו יכול להפר.

א. בעי רב"ח: בעל מהו שיפר בלא שמיעה?

ישמע אישה דוקא, או לא?

א. רבא, ת"ש: דרך תלמידי חכמים, עד שלא יצאת בתו מאצלו, אומר לה כל נדרים שנדרת בתוך ביתי הרי הן מופרין, וכשישמע הוא יפר, וכשלא שמע קמ"ל – דרך ת"ח להדורי. ואין להוכיח מסיפא דכן הבעל, עד שלא תכנס לרשותו, אומר לה - דה"נ דאמר לה שההפרה רק כשאשמע,

ב. ת"ש: האומר לאשתו כל נדרים שתדורי עד שאבא ממקום פלוני הרי הן קיימין - לא אמר כלום,

הרי הן מופרין - ד"א: מופר אף דלא שמע - ה"נ דאמר לכשאשמע ומעכשיו כבר התנה שמא יהא טרוד באותה שעה שישמע

ג. ת"ש: האומר לאפוטרופוס כל נדרים שנודרת אשתי מכאן ועד שאבא ממקום פלוני הפר, והפר לה,

לדבי יאשיה: יכול יהו מופרין? ת"ל: אישה יקימנו ואישה יפרנו,

א"ל רבי יונתן: מצינו בכל התורה שלוחו של אדם כמותו!

ואף לר"א: רק משום דגזה"כ הוא: אישה יקימנו ואישה יפרנו, אבל דכו"ע: שלוחו של אדם כמותו,

ה"נ דא"ל כשאשמע אפר. ולא רוצה להפר כשישמע דסבר ענ. שמא אטרד

ב. בעי רב"ח: חרש מהו שיפר לאשתו?

את"ל בעל מיפר בלא שמיעה - דבר שמיעה הוא, משא"כ חרש.

וכר"ז: דכל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו, וכל שאין ראוי

לבילה - בילה מעכבת בו, או ישמע אישה לא מעכב?

רבא: ת"ש: ישמע אישה - פרט לאשת חרש, שמע מינה.

ג. איבעיא: בעל מהו שיפר לשתי נשיו בב"א? איתיה דוקא או לא

רבינא ת"ש: אין משקין ב' סוטות כאחת, מפני שלבה גס בחבירתה

ר"י: לא מן השם הוא זה, אלא ד'השקה אתה' - לבדה.

בוגרת ששהתה י"ב חדש, ואלמנה ל' יום

ענ:

- ר"א: הואיל ובעלה חייב במזונותיה יפר,

חכ"א: אין הבעל מיפר עד שתכנס לרשותו.

רבה: ר"א ומשנה ראשונה אמרו דבר אחד;

משנה ראשונה דתנן: נותנין לבתולה י"ב חדש לפרנס עצמה,

הגיע י"ב חדש - אוכלת משלו ואוכלת בתרומה,

אבל היבם אינו מאכיל בתרומה,

עשתה ששה חדשים בפני הבעל וששה חדשים בפני היבם,

ואפילו כולן בפני הבעל חסר יום א',

או כולן בפני היבם חסר יום א' - אינה אוכלת בתרומה,

ב"ד של אחיהם אמה: אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה.

א"ל אב"י: שמא, ע"כ לא אשמעי' משנה ראשונה אלא למיכל בתרומה דרבנן, אבל נדרים דאורייתא אימא לא; ועד כאן שמעת לר"א - דווקא גבי נדרים, דע"ד בעלה היא נודרת, אבל תרומה אפילו מדרבנן גם לא אכלה.

עד. שומרת יבם, בין ליבם אחד בין לשני יבמין - לר"א: יפר, ר' יהושע: לאחד אבל לא לשנים, ר"ע: לא לאחד ולא לשנים. אמר ר"א: מה אם אשה שקנה הוא לעצמו הרי הוא מיפר נדריה, אשה שהקנו לו מן השמים - אינו דין שיפר נדריה! א"ל ר"ע: דווקא באשה שקנה לעצמו, שאין לאחרים בה רשות, תאמר באשה שהקנו לו מן השמים, שיש לאחרים בה רשות? א"ל ר"ה: עקיבא, דבריד בשני יבמין, מה אתה משיב על יבם אחד? א"ל: אין דיבמה גמורה ליבם כשם שהארוסה גמורה לאישה.

ר"ע סבר: אין זיקה, ור"י סבר: יש זיקה, ור"א: אי יש זיקה אין ברירה אלא שעשה מאמר, וס"ל כב"ש דמאמר קונה קנין גמור. ולרבי יהושע: ה"מ בחד יבם, אבל בשני יבמין לא, מי יש דבר שאם יבוא האח יאסר בביא או בגט ויפר ולר"א: דמאמר לב"ש אין קונה אלא לדחות בצרה, כאן מיירי שעמד בדין והתחייב מזונות וכבא, דכל הנודרת על דעת בעלה היא נודרת.

עד: • תנן אר"א: ומה אם אשה שקנה לעצמו - הרי הוא מיפר נדריה, אשה שהקנו לו מן השמים - אינו דין שמיפר נדריה; ואי בשעשה בה מאמר, קנה לעצמו הוא! שקנה לעצמו ע"י שמים. תפשוט דבעי רבה: מאמר לבית שמאי, אירוסין או נשואין עושה? תפשוט דנשואין עושה, דאי אירוסין עושה, הא תנן: נערה המאורסה, אביה ובעלה מפירין נדריה! ארנב"י: יפר? יפר בשותפות.

ותנ"ה כרב אמי: שומרת יבם, בין יבם אחד בין שני יבמין לר"א: יפר, ר"ה: לאחד ולא לשנים, ר"ע: לא לאחד ולא לשנים. • אר"א: ומה אם אשה שאין לו חלק בה עד שלא תבא לרשותו, משבאת לרשותו נגמרה לו, כ"ש אשה שיש לו חלק עד שלא תבא לרשותו, משבאת לרשותו - שתגמור לו! • א"ל ר"ע: דווקא באשה שקנה לעצמו, שכשם שאין לו חלק בה כך אין לאחרים חלק בה, תאמר באשה שהקנו לו מן השמים, שכשם שיש לו עמה חלק כך יש לאחרים חלק בה? א"ל ר"י: עקיבא, דבריד בשני יבמין, מה אתה משיב על יבם אחד? א"ל: כלום חלקנו על יבם אחד ועל שני יבמין, בין שעשה בין שלא עשה בה מאמר? וכשאר דברים כן נדרים. בלשון הזה אמר בן עזאי: חבל עליך בן עזאי, שלא שימשת את ר"ע.

עה. ת"כ דר' אמי דתני: בין שעשה בה מאמר ובין שלא עשה. א"נ מרישא דתני: משנכנסה לרשותו נגמרה לו, ואי דלא קדיש, מאי נגמרה לו? תפשוט מיניה: כשעשה בה מאמר.

וכשאר דברים כן נדריים דתני ?
 רבא, ה"ק: אי אתה מודה שאין חייבין סקילה כנערה המאורסה ?
 דיקא: אין יבמה גמורה לאישה כשם שארוסה גמורה לאישה.

האומר לאשתו כל הנדריים שתדורי מכאן עד שאבא

ממקום פלוני הרי הן קיימין - לא אמר כלום;

הרי הן מופריין - ר"א: מופר, וחכ"א: אינו מופר.

אמר ר"א: אם הפר נדריים שבאו לכלל איסור,

לא יפר נדריים שלא באו לכלל איסור?

אמרו לו, הרי אומר: אישה יקימנו ואישה יפרנו, את שבא לכלל
 הקם בא לכלל הפר, לא בא לכלל הקם לא בא לכלל הפר.

איבעיא להו: לר"א: חלין ובטלין, או לא חלין כלל?

נפק"מ: שהתפיס לאחר בנדר [דאי לא חלין אין כלום]

א. ת"ש אר"א: אם הפר נדריים שבאו לכלל איסור, לא יפר נדריים
 שלא באו לכלל איסור? ש"מ לא חלין.

ודחי': מי תני שאינן באין? שלא באו קתני, עדיין לא באו.

ב. ת"ש א"ל ר"א: ומה במקום שאין מיפר נדרי עצמו משנדר -

מיפר נדרי עצמו עד שלא ידור, מקום שמפר נדרי אשתו

משתדור - ק"ו שיפר נדרי אשתו עד שלא תדור; - והיינו

דאשתו דומיא דהוא דלא חיילין,

ודחי': לא, הא כדאיתא והא כדאיתא.

ג. ת"ש א"ל ר"א: ומה מקוה שמעלה את הטמאין מטומאתן -

אין מציל על הטהורים מליטמא, אדם שאין מעלה את

הטמאין מטומאתן - כ"ש שלא יציל על הטהורין מליטמא;

ש"מ לא חיילין.

ע. אימא סיפא אמרו לר"א: אם מטבילין כלי טמא ליטהר, יטבילו

כלי לכשיטמא ליטהר? ש"מ: חיילין!

אמרי: רבנן לא ס"ל כטעם ר"א, וכך אמרו: אי ס"ל דחיילין ובטלין

תהוי כלי תיובתך, אי לא ס"ל דחיילין - תהא מקוה תיובתך.

ד. ת"ש, א"ל ר"א: ומה זרעים טמאים כיון שזרען בקרקע טהורין,

כ"ש זרועין ועומדים, ש"מ לא חיילין.

ואף דבעלמא דרשי רבנן ק"ו דאין אדם מוכר בתו נערה,

ק"ו ממכורה דיוצאה לשאינה מכורה.

ע. כאן ד'אישה יקימנו ואישה יפרנו', את שבא לכלל הקם בא

לכלל הפר, את שלא בא לכלל הקם לא בא לכלל הפר.

הפרת נדריים כל היום, יש בדבר להקל ולהחמיר.

כיצד? נדרה בלילי שבת יפר בלילי שבת וכויום השבת עד שתחשך,

נדרה עם חשכה -

מפר עד שלא תחשך, שאם חשכה ולא הפר - אינו יכול להפר.

הפרת נדריים ת"ק: כל היום, - 'כיום שמעו'.

ריב"י וראב"ד: מעת לעת. - מיום אל יום

ולת"ק: מיום אל יום - דאף בלילה.

ורבנן: 'ביום שומעו' דלא יפר מחד בשבת לחד בשבת מריב"ל: אין הלכה כאותו הזוג.

לוי סבר לנהוג כהני תנאי, א"ל רב, כן אמר ר"ח: אין הלכה כאותו הזוג.

• ח"ב רב התיר אף כשזרק חץ. ובר"ה: התיר בין עמידה לשיבה

• תנן התם: מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לנדרים שהן לצורך השבת. עז.

איבעיא: מפירין נדרים בשבת לצורך השבת, או אף שלא לצורך? ת"ש דתני ר"ז דר"פ: אין מפירין נדרים אלא לצורך השבת.

ר"א הא לא תנן הכי: נדרה עם חשיכה - מפר לה עד שלא תחשך; ואי לצורך השבת אין, שלא לצורך השבת לא,

אף בתוך היום אינו יכול להפר, דשלא לצורך!

• תנאי היא: הפרת נדרים כל היום, ריב"י וראב"ד ש"אמרו: מעת לעת; למ"ד כל היום אין, טפי לא, אפילו שלא לצורך השבת מפר;

למ"ד מעת לעת, לצורך השבת אין, שלא לצורך השבת לא. ונשאלין לנדרים שהן לצורך השבת.

איבעיא: כשלא היה להם פנאי, או כשהיה להם פנאי? ת"ש: שנזקקו רבנן לבדר"ז בר"ז, אף בנדרים שהיה להם פנאי מבעו"י.

סבר רב יוסף: נשאלין נדרים בשבת - ביחיד מומחה, ולא בשלשה הדיוטות, משום דמתחזי כדינא,

אביי: כיון שלא נראה כדין אפשר אף מעומד, ובקרובים, ובלילה, ר"א מרב: הלכה: נשאלין בלילה.

ר"א לר"ה כן אמר רב? א"ל: להשתיקני או להשקותני [יין, שזה נכון] ראב"א: רב התיר לרבה בקיטון שלו, כשעומד, יחידי ובלילה.

• רבה מר"ג הלכה: נשאלין נדרים עומד יחידי ובלילה, ובשבת ובקרובים, ואף היה להן פנאי מבעוד יום. עז:

עומד? והתניא: ירד ר"ג מהחמור, ונתעטף וישב והתיר לו נדרו! שר"ג סבר: אין פותחין בחרטה, וצריך לעיין למצוא טעות לכך ישב

ור"ג סבר: פותחין בחרטה, ואפילו מעומד.

• רבא לר"ג: ראה לת"ח שבא ממערבא ואמר שנדרשו רבנן להתיר לכן רב"א, ואמרו לו לך ובקש רחמים על נפשך שחטאת דתני ר"ד אחי

ר"ס: כל הנודר, אף שמקיימו נקרא חוטא, בר"ז: 'וכי תחדל לנודר לא יהיה בך חטא', הא לא חדלת - יש חטא.

• תניא: האומר לאשתו כל נדרים שתדורי אי אפשי שתדורי, אי"ז נדר - לא אמר כלום;

יפה עשית, ואין כמותך, ואם לא נדרת אני מדיך - דבריו קיימין.

• לא יאמר אדם לאשתו בשבת מופר ובטל לך, כדרך שאומר לה בחול, אלא אומר לה טלי ואכלי טלי ושתי, והנדר בטל מאליו. ארי"ו: וצריך שיבטל בלבו.

תניא, בש"א: בשבת מבטל בלבו, בחול מוציא בשפתיו; ובה"א: אחד זה ואחד זה מבטל בלבו, וא"צ להוציא בשפתיו.

• ארי"ו: חכם שאמר בלשון בעל, ובעל שאמר בלשון חכם - לא אמר כלום.

דתני: 'זה הדבר' - החכם מתיר ואין בעל מתיר, שיכול ומה חכם שאין מפר - מתיר, בעל שמפר - כ"ש שמתיר? ת"ל: 'זה הדבר',

- תניא אידך : 'זה הדבר' בעל מפר ואין חכם מפר, שיכול ומה בעל שאין מתיר - מפר, חכם שמתיר - אינו דין שמפר ?
ת"ל : 'זה הדבר' - בעל מפר ואין חכם מפר, נאמר כאן ולהלן 'זה הדבר' בשחוטי חוץ, מה בשחוטי חוץ אף פרשת נדרים - אהרן ובניו וכל ישראל, ומה כאן אף להלן ראשי המטות.
- בפרשת נדרים - ראב"י : להכשיר שלשה הדיוטות.

ראשי המטות - ר"י : ביחיד מומחה.

והלכתא בשחוטי חוץ כ"ש : לומר שיש שאלה בהקדש.

ולב"ש : דאין שאלה בהקדש, לית להו לגז"ש

'זה הדבר בפרשת נדרים' לומר : חכם מתיר ואין בעל מתיר,

בעל מפר ואין חכם מפר.

זה הדבר בשחוטי חוץ : על השחיטה חייב, ולא על המליקה.

לב"ש להכשיר ג' הדיוטות מ'ידבר משה את מועדי ה' וגו'

והך דריה"ג : מועדי נאמרו ולא נאמרה שבת בראשית עמהן,

כן עזאי : מועדי נאמרו ולא נאמר פרשת נדרים עמהן ;

לראב"מ הוקשה הך מתני' ובא לר"ש לנהרדעא ולא מצאו עד מחוזה.

א"ל : מועדי ה' נאמרו ולא נאמרה שבת בראשית עמהן ?

- והא כתיב שבת עמהן !

ועוד : מועדי ה' נאמרו ולא נאמרה פרשת נדרים עמהן ?

- והא בסוף הפרשה כתובה.

וענהו ה"ק : מועדי ה' צריכין קידוש ב"ד, ולא שבת בראשית.

מועדי ה' צריכין מומחה, ופרשת נדרים א"צ מומחה, ע"ה :

ואף לא ב"ד הדיוטות.

וראשי המטות שבפרשת נדרים - היינו ביחיד מומחה.

ר"ח : השותק ע"מ להקניט - מפר אפילו מכאן ועד י' ימים.

מתיב רבא : אימתי אמרו מת הבעל נתרוקנה רשות לאב ? בזמן

שלא שמע הבעל, או ששמע ושתק, או ששמע והפר ומת בו

ביום, אבל שמע וקיים, או ששמע ושתק ומת ביום של אחריו

- אין יכול להפר ;

- מיירי בשותק סתם. ולא בע"מ למיקט ! ולא בע"מ לקיים [דאז קיים].

• מתיב רב חסדא : חומר בהקם מבהפר ובהפר מבהקם,

חומר בהקם - שהשתיקה מקיימת ולא מבטלת, ע"ה.

קיים בלבו - קיים, הפר בלבו - אינו מופר,

קיים - אין יכול להפר, הפר - אין יכול לקיים ;

- מיירי בשותק סתם [לא בשותק ע"מ למיקט ! ולא בע"מ לקיים]

חומר בהפר מבהקם כ"י : נשאלין על ההקם ולא על ההפר.

• מתיב ר"כ : 'ואם חרש יחריש לה אישה וגו' - בשותק ע"מ למיקט

ד"כ חריש לה' - הרי בשותק על מנת לקיים הכתוב מדבר,

אם חריש יחריש לה אישה' בשותק על מנת למיקט הכתוב מדבר !

תיובתא. - וא"א להעמיד הא בשותק על מנת לקיים,

הא בשותק סתם ! דקראי יתירי כתיבי.

• מתיב רבא : נדרה עם חשכה - מפר לה עד שלא חשכה,

שאם לא הפר וחשכה - אינו יכול להפר ;

אמאי? להוי כשותק על מנת למיקט! - תיובתא.
 • מתיר"א: יודע אני שיש נדרים אבל א"י שיש מפירין - יפר,
 יודע אני שיש מפירין אבל איני יודע שזה נדר -
 לר"מ: לא יפר, וחכ"א: יפר;
 ואמאי? ליהוי כשותק על מנת למיקט! - תיובתא.
 הדרן עלך נערה המאורסה